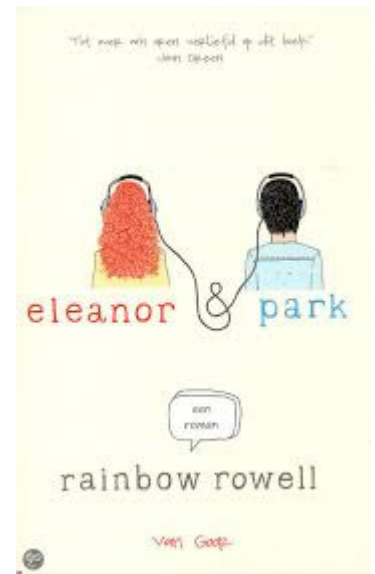

“Tot over m'n oren verliefd op dit boek” John Green.

“Hilarische scènes, levensechte karakters en een sprankelende toon: de schrijfster sleept je mee in dit onvergetelijke liefdesepos over twee bijzondere buitenbeentjes.” Juryrapport Dioraphte Literatuurprijs 2015.

De verwachtingen waren hoog gespannen. Een boek dat wordt aangeprezen door John Green, gehypet is in de media en diverse literaire binnen- en buitenlandse prijzen heeft binnengehaald: dat moet wel iets heel bijzonders zijn.

En dat viel tegen. De buitenbeentjes waar het bovenstaande juryrapport naar verwijst, zijn de twee hoofpersonen uit de titel van de roman. Park is de zoon van een Amerikaanse ex-militair en een Koreaanse moeder, die er alles aan doet om vooral niet op te vallen. Eleanor lijkt er juist alles aan te doen om niet over het hoofd te worden gezien. Met haar rode haar en stevige figuur is ze al een opmerkelijke figuur, door haar ‘rampzalige’ kledingkeuze (houthakkershemd, rare kettingen en sjaaltjes) wordt ze nog meer het pispaaftje. Eleanor kiest een plek naast Park in de bus op haar eerste dag op haar nieuwe school. Waar ze vandaan komt en wat ze heeft meegemaakt, blijft lang onduidelijk. Langzaam ontstaat er toenadering, via de stripboeken die Park leest en de muziek waarnaar hij luistert op zijn walkman. Het kan niet uitblijven: ze worden verliefd.

Over de relatie hangt van het begin af aan een voortdurende dreiging. Dat komt door de proloog, die begint met: “Hij deed geen moeite meer om haar terug te halen.” De relatie is geëindigd, nog voor dat de lezer weet hoe deze is begonnen, laat staan hoe die zich heeft ontwikkeld. Het verhaal wordt vervolgens afwisselend verteld door de ogen van Park en Eleanor. En toch hebben we het gevoel dat we hen niet echt leren kennen. De personages blijven vlak, hun karakterisering is clichématig. Eleanor heeft alles tegen. Gescheiden ouders, drie broertjes en een zusje met wie ze één slaapkamer moet delen, geen geld en last but not least een psychopathische stiefvader. Park daarentegen komt uit een harmonieus middenklasse gezin. Zijn problemen liggen vooral in de klassieke ‘stoere vader versus gevoelige zoon’-relatie.

Het verhaal kabbelt te veel. De open plekken in het verhaal zijn volgens een van ons kolossale gaten. Eleanor en Park praten heel wat af, maar je krijgt geen idee waarover. De wanhoop waarmee het einde van de eerste prille liefde gepaard kan gaan, alsof het einde van de wereld nabij is, wordt volgens ons onvoldoende invoelbaar gemaakt.

We concluderen dat we het boek niet met tegenzin hebben gelezen, maar dat ons oordeel wordt beïnvloed doordat de hooggespannen verwachtingen niet zijn waargemaakt. En dan is daar nog het (open) einde. Om welke vier woorden (in de Engelstalige versie drie) draait het uiteindelijk? Krijgen ze elkaar alsnog? Of blijft de relatie een (dierbare) herinnering?

*Weggaan kun je beschrijven als
een soort van blijven. Niemand
wacht want je bent er nog.
Niemand neemt afscheid
want je gaat niet weg.
(Rutger Kopland)*

De oorspronkelijk Engelstalige uitgave bevat een nawoord van de auteur over die cruciale woorden, waarin zij geen uitsluitsel geeft. Dat vinden sommigen wat flauw... Het einde is trending topic in sociale media. <http://www.goodreads.com/topic/show/1316227-spoiler-ending>. Dat een boek zoveel discussie teweeg kan brengen, is op zichzelf prijzenswaardig.